

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného JUDr. Vítězslavem Blahutem, advokátem se sídlem Škrobálkova 17, Ostrava-Kunčičky, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č.j. DSH/2225/05/Do, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2006, č. j. 22 Ca 80/2005 – 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č. j. DSH/2225/05/Do, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 20. 1. 2005 č. j. OD1/12-290/38/DB-01, jímž byla žalobci jako fyzické osobě provozující autoškolu pod obchodním jménem X udělena registrace k provozování autoškoly na skupinu B - osobní automobil.

Ze správního spisu vyplývá, že podáním ze dne 5. 11. 2001 žalobce požádal o vydání registrace autoškoly pro skupiny A, B, C, D. Správní orgán I. stupně vydal dne 27. 6. 2002 a posléze dne 23. 8. 2004 rozhodnutí, kterým byla žalobci vydána registrace k provozování autoškoly pro skupinu B – osobní automobil. Obě citovaná rozhodnutí byla žalovaným zrušena a vrácena správnímu orgánu I. stupně k došetření, správní orgán I. stupně pak vydal dne 20. 1. 2005 rozhodnutí č. j. OD1/12-290/38/DB-01, které žalobce napadl odvoláním, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

V napadeném rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005, č. j. DSH/2225/05/Do žalovaný zejména uvedl, že žalobci nemohla být udělena registrace v rozsahu skupin A, C, D, neboť z technických

průkazů vozidel, která měl žalobce v úmyslu k provozu autoškoly používat, bylo zjištěno, že neodpovídají požadavkům ust. § 9 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů (dále „zákon o odborné způsobilosti“).

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou odůvodnil tím, že předložil všechny potřebné doklady, a proto mu měla být vydána registrace v požadovaném rozsahu. Správní orgán neměl dle žalobce oprávnění zahajovat správní řízení, teprve po registraci a pro nedodržení zákona mu mohla být uložena sankce. Nevydání registrace na skupinu A, C a D označil žalobce za šikanování, neboť výuka v autoškolě se netýká pouze výuky k získání řidičského průkazu, ale žalobce může provádět výuku např. formou kondičních jízd, v průběhu výuky může doplnit výcvikové vozidlo o to, co požaduje zákon. Výcvikové vozidlo nesplňující požadavky § 9 zákona o odborné způsobilosti je také výcvikovým vozidlem. Žalobce dále označil závěr žalovaného ohledně obchodního jména za nesprávný, stejně tak požadavek žalovaného k doložení dokladu osvědčujícího právní vztah žalobce k trenažéru. Pokud jde o uvedení druhé provozovny do registračního oprávnění, správní orgány se musí spokojit s čestným prohlášením žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o vydání registrace k provozování autoškoly bylo jako návrhové řízení zahájeno na základě žádosti žalobce. Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o odborné způsobilosti je podmínkou vydání registrace pro provozování autoškoly skutečnost, že žadatel prokáže splnění technických podmínek pro provozování autoškoly. Podklady předloženými žalobcem nebylo doloženo, že by se jednalo o splnění technických podmínek podle § 9 odst. 1 a), b), d) citovaného zákona, ale ani podle § 29 odst. 2 citovaného zákona. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2006 č. j. OD/1/12/85/05/ZK-KS potvrzeným rozhodnutí žalovaného byla žalobci registrace odňata a dle žalovaného by měla být žaloba na základě této skutečnosti zamítnuta.

Krajský soud předně neshledal v následném vydání rozhodnutí o zrušení registrace překážku bránící přezkoumání napadeného rozhodnutí. Řízení o registraci bylo zahájeno návrhem žalobce ze dne 5. 11. 2005 (Poznámka soudu: správně 5. 11. 2001) a podání této žádosti bylo v zcela v dispozici žalobce. Správní orgán postupoval v řízení v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení a zákonem o odborné způsobilosti, včetně ověřování podmínek registrace, neboť podle § 2 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti může registraci získat jen žadatel, který má živnostenské oprávnění k provozu autoškoly a splňuje technické požadavky uvedené v § 8 až v § 12 citovaného zákona. Z obsahu správního spisu vzal krajský soud za prokázané, že registrace na skupiny A, C, D nemohla být žalobci vydána, neboť nesplnil technické podmínky výcvikových vozidel. Zákon o odborné způsobilosti nestanoví žádnou výjimku, kdy by bylo možné, aby výcviková vozidla nesplňovala technické požadavky stanovené tímto zákonem. Podle § 9 odst. 1 písm. b) citovaného zákona musí mít výcvikové vozidlo vždy dvojí ovládání. Výjimka je možná jen pro postižené osoby, ale pak takové vozidlo není vozidlem výcvikovým. Krajský soud dále naznal, že v případě, že lze určitou právní skutečnost prokázat věrohodnými důkazními prostředky, nelze se spokojit s pouhým čestným prohlášením, žalobce byl opakovaně vyzván k doložení dokladu prokazujícího jeho právní vztah k výukovým a učebním prostorám. To, že tak žalobce neučinil, nelze přičítat k tíži správních úřadů. Správní orgán taktéž oprávněně požadoval po žalobci předložení dokladu osvědčujícího právní vztah k trenažéru, neboť má povinnost náležitě zjistit skutkový stav, a to ke dni vydání rozhodnutí. Krajský soud se dále ztotožnil se závěry žalovaného ohledně obchodního jména žalobce, které vyplývají z novelizace zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, zákonem č. 167/2004 Sb. Z výše uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s.ř.s.“) zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné, jelikož před jednáním podal námitku podjatosti soudkyň JUDr. Javorové a JUDr. Honusové a dle zákona nemá soudkyně JUDr. Javorová právo rozhodovat o podáních stěžovatele. Další námitka podjatosti byla dle stěžovatele zamítnuta pro opožděnost, i když stěžovatel krajskému soudu sděloval, že neví kdy a kolik žalob na JUDr. Javorovou podal.

Podle názoru stěžovatele ze zákona o odborné způsobilosti nevyplývá, že musí dokládat zajištění výcvikového vozidla na každou jednotlivou skupinu řidičských oprávnění. Stejně jako např. u řidičského průkazu nemusí řidič používat motorové vozidlo, tak podmínkou vydání registrace není zajištění výcvikového vozidla. Tuto podmínku je nutno splnit až při provozování výcvikového vozidla, nikoli před samotnou registrací. Navíc stěžovatel poukazuje na skutečnost, že doložil zajištění výcvikových vozidel na každou skupinu řidičských oprávnění zvláště. Zákon o odborné způsobilosti dle stěžovatele nestanoví, že výcvikové vozidlo podle § 8 citovaného zákona musí splňovat požadavky § 9 téhož zákona – tj. musí mít „dvojitá ovládnutí“. Stěžovatel poukazuje na § 9 odst. 3, § 29 odst. 2 a § 56 písm. c) zákona o odborné způsobilosti a dále dovozuje, že výcvikové vozidlo je každé vozidlo, na kterém se provádí výcvik. Krajský soud ani žalovaný nezohlednil možnost, že by žalobce mohl vyučovat pouze tělesně postižené. Ust. § 9 zákona o odborné způsobilosti pouze stanoví, jaké lze použít vozidlo při výuce a výcviku při získání řidičského průkazu. Pokud však nebude učitel učit žáka k výuce a výcviku k získání řidičského průkazu (např. kondiční jízdy), tak je výcvikové vozidlo každé vozidlo, na kterém se provozuje výcvik. Stěžovatel požaduje přezkoumání napadeného rozhodnutí, byť mu byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně a žalovaného registrace odňata, v době vydání napadeného rozhodnutí se však jednalo o platnou registraci.

Stěžovatel se dále plně odvolává na podání jeho žaloby, trvá na žalobních bodech a z důvodů uvedených v žalobě považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se musel nejdříve zabývat stížnostním důvodem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť pokud by shledal, že rozhodoval vyloučený soudce, byl by to důvod pro zrušení napadeného rozsudku bez dalšího a jinými námitkami stěžovatele by se již Nejvyšší správní soud zabývat nemohl.

Zdejší soud ze soudního spisu zjistil, že při jednání u krajského soudu dne 25. 9. 2006 stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči JUDr. Monice Javorové a JUDr. Miroslavě Honusové, neboť dle tvrzení stěžovatele s oběma soudkyněmi vede soudní spory, které nebyl schopen konkretizovat, tyto skutečnosti odůvodňující námitku podjatosti mu byly známy přibližně od června 2006. Nejvyšší správní soud poukazuje ve vztahu k této námitce především na ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s., podle něj účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání,

musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Se zřetelem k výše uvedeným ustanovením je třeba poukázat na to, že námitka podjatosti vznesená stěžovatelem dne 25. 9. 2006, byla podána po zákonem stanovené lhůtě a podle ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s. k ní nelze přihlížet.

Dalším důvodem kasační stížnosti byla stěžovatelem tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

Předně lze souhlasit s námitkou stěžovatele týkající se nepodstatnosti zrušení jeho registrace v projednávané věci a odkázat na odůvodnění rozsudku krajského soudu, neboť následné vydání rozhodnutí o zrušení registrace stěžovateli nezakládá existenci překážky, která by bránila přezkoumání napadeného rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V souzené věci bylo správním orgánem I. stupně vydáno a žalovaným potvrzeno rozhodnutí o registraci k provozování autoškoly v rozsahu skupiny řídičského oprávnění B. Výtky stěžovatele směřovaly k otázce nutnosti zajištění výcvikového vozidla pro každou jednotlivou skupinu řídičských oprávnění a k samotnému posouzení způsobilosti výcvikových vozidel tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně a žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Krajský soud vyslovil, že podle § 2 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti může registraci získat jen žadatel, který má živnostenské oprávnění k provozu autoškoly a splňuje technické požadavky uvedené v § 8 až v § 12 citovaného zákona. Z obsahu správního spisu krajský soud naznal, že registrace na skupiny A, C, D nemohla být stěžovateli vydána, neboť nesplnil technické podmínky výcvikových vozidel. Zdejší soud se při hodnocení správního spisu a posouzení technických podmínek požadovaných pro výcviková vozidla ztotožňuje s názorem krajského soudu a dále podotýká, že podle § 9 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti druhy výcvikových vozidel pro výuku a výcvik k získání jednotlivých skupin řídičského oprávnění a jejich technické podmínky jsou uvedeny v příloze č. 2 citovaného zákona. Provozování autoškoly na skupinu A, C, D nebylo stěžovateli povoleno z důvodu nesplnění podmínek stanovených pro výcviková vozidla v ust. § 9 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o odborné způsobilosti.

Pouze za předpokladu kumulativně splněných podmínek v ust. § 9 zákona o odborné způsobilosti lze vozidlo považovat za výcvikové a tedy způsobilé pro výuku a výcvik k získání řídičského oprávnění. Stěžovatel se tedy mylí, považuje-li každé vozidlo, na kterém je prováděn výcvik, za výcvikové vozidlo.

V kontextu výše uvedeného tak dále nelze přitakat námitce stěžovatele dovozující fakultativnost zajištění výcvikového vozidla pro každou jednotlivou skupinu řídičských oprávnění. K vydání registrace k provozování autoškoly je nutno splnit technické podmínky, které jsou odvislé od rozsahu poskytované výuky a výcviku k získání jednotlivých skupin a podskupin řídičských oprávnění. Druhy a technické podmínky výcvikových vozidel pro jednotlivé skupiny řídičského oprávnění upravuje zákon o odborné způsobilosti. Před vydáním registrace k provozování autoškoly tak musí žadatel v žádosti osvětlit a doložit způsob zajištění výcvikových vozidel k získání jednotlivých skupin řídičského oprávnění, správní orgán pak zkoumá jejich technickou způsobilost podle § 9 zákona o odborné způsobilosti.

Obsah zmiňovaného ustanovení § 9 zákona o odborné způsobilosti vyvrací další námitku stěžovatele, že výcvikové vozidlo podle § 8 citovaného zákona nemusí splňovat požadavky

ust. § 9 téhož zákona – tj. nemusí mít „dvojitá ovládní.“ Z citovaného ustanovení i z poukazu stěžovatele na ust. § 9 odst. 3, § 29 odst. 2 a § 56 písm. c) zákona o odborné způsobilosti nelze k takovému závěru dospět, jak správně naznal krajský soud.

Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem konstatuje, že zákon o odborné způsobilosti nestanoví žádnou výjimku, kdy by bylo možné, aby výcviková vozidla nespĺňovala technické požadavky stanovené tímto zákonem. Výjimka je možná jen pro postižené osoby, ale pak takové vozidlo není vozidlem výcvikovým.

Podle § 2 odst. 1 zákona o odborné způsobilosti se provozováním autoškoly rozumí poskytování výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění. Jako nepřijatelné je tak nutno odmítnout úvahy stěžovatele o statutu vozidla při výuce a výcviku nevedoucího k získání řidičského průkazu (např. kondiční jízdy), neboť v souzené věci bylo rozhodováno o registraci k provozování autoškoly a hodnocení technické podmínky pro provozování autoškoly.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále odkazoval na žalobu ze dne 18. 3. 2005 a z důvodů uvedených v žalobě považoval rozhodnutí krajského soudu za nezákonné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pouhý odkaz na námítky vznesené v jiném řízení, které směřují vůči rozhodnutí žalovaného, nikoliv vůči napadenému rozhodnutí krajského soudu, nemohou být důvodem kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a stěžovatel je povinen výslovně označit důvody, pro které kasační stížnost podává, a jen v mezích takto uplatněných důvodů je Nejvyšší správní soud oprávněn napadené rozhodnutí přezkoumat.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti stěžovatelem uplatněné podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. dubna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu